

**FEATURES OF HUMOROUS TECHNIQUES IN DIPLOMATIC INTERNET
COMMUNICATION
(THE EXAMPLE OF S. KYSLYTSYA`S X-MESSAGES)**

Zinchenko Anna,

Sumy State University, Ukraine

ORCID ID_ 0000-0002-5672-2331

Corresponding author: a.zinchenko@gf.sumdu.edu.ua

Kalchenko Anzhelika,

Sumy State University, Ukraine

ORCID ID 0009-0001-7794-7708

Abstract. *The article examines the features of humorous techniques in diplomatic internet communication, focusing on the messages of Ukraine's Permanent Representative to the UN, Sergiy Kyslytsya, on the social media platform X (Twitter). The aim of the study is to analyse the role of humour in diplomatic discourse through social networks, particularly in the context of its role in political communications during the Russian-Ukrainian war. Special attention is given to types of humorous devices such as sarcasm, irony, and satire, which are used to emphasize hostility towards Russian policies and its representatives in international organizations.*

The authors explore how humour in the Ukrainian politician's posts serves as a tool for criticism and distancing from political opponents, as well as how it helps create an image of an aggressive regime and its supporters. The article analyses communication methods that include both critical and satirical elements, contributing not only to mockery but also to shaping Ukraine's international image in the context of global politics. The study also focuses on the importance of humour as a strategy that allows diplomats to reduce the traditional distance in official communication while simultaneously lowering the tension in political discussions.

The main findings of the study highlight the significance of humour and certain types of comic elements in diplomatic discourse in contemporary politics, particularly in the context of the growing influence of social networks. The paper discusses the prospects for further research, including the study of lexical and semantic characteristics of humour in political texts and the pragmatic aspects of using humour to achieve politicians' communicative goals.

Keywords: *humour, Twitter-diplomacy, social media, sarcasm, irony, satire, political discourse.*

Received: 22 July 2024

Revised: 29 July 2024

Accepted: 03 August 2024

How to cite: Zinchenko A., Kalchenko A. (2024). Features of Humorous Techniques in Diplomatic Internet Communication (The Example of S. Kyslytsya`S X-Messages). *Philological Treatises*, 16(2). [https://www.doi.org/10.21272/Ftrk.2024.16\(2\)-23](https://www.doi.org/10.21272/Ftrk.2024.16(2)-23)

Copyright: © 2024 by the authors. For open-access publication within the terms and conditions of the Creative Commons Attribution-Noncommercial 4.0 International License (CC BY-NC)

© Zinchenko A., Kalchenko A., 2024

ОСОБЛИВОСТІ ГУМОРИСТИЧНИХ ПРИЙОМІВ У ДИПЛОМАТИЧНІЙ ІНТЕРНЕТ-КОМУНІКАЦІЇ (НА ПРИКЛАДІ ІКС-ПОВІДОМЛЕНЬ С. КИСЛИЦІ)

Зінченко Анна,

Сумський державний університет, Україна

ORCID ID_0000-0002-5672-2331

Автор, відповідальний за листування: a.zinchenko@gf.sumdu.edu.ua

Кальченко Анжеліка,

Сумський державний університет, Україна

ORCID ID 0009-0001-7794-7708

Анотація. У статті розглядаються особливості використання гумористичних прийомів у дипломатичній інтернет-комунікації, зокрема на прикладі повідомлень постійного представника України при ООН Сергія Кислиці у соціальній мережі X (Twitter). У дослідженні проаналізовано функціонування гумору в дипломатичному дискурсі через соціальні мережі, зокрема виокремлення його ролі в політичних комунікаціях на тлі російсько-української війни. Особливу увагу приділено типам гумористичних засобів, таким як сарказм, іронія та сатира, які використовуються для підкреслення неприязні до політики Росії та її представників у міжнародних організаціях.

Авторами досліджено, як гумор у публікаціях українського політика виступає інструментом критики та дистанціювання від політичних опонентів, а також як це допомагає створити образ агресивного режиму та його прихильників. У статті проаналізовано методи комунікації, що включають як критичні, так і сатиричні елементи, котрі сприяють не лише висміюванню, а й формуванню міжнародного іміджу України в умовах глобальної політики. Дослідження також зосереджено на важливості гумору як стратегії, що дозволяє дипломатам скорочувати традиційну дистанцію в офіційній комунікації, одночасно знижуючи рівень напруженості в політичних дискусіях.

Основними результатами роботи є висновки про важливість гумору й певних видів комічного в дипломатичному дискурсі в умовах сучасної політики, зокрема в контексті розширення впливу соціальних мереж. Розглянуто перспективи подальших досліджень, зокрема вивчення лексичних і семантичних характеристик гумору в політичних текстах, а також вивчення прагматичних аспектів використання гумору для досягнення комунікативних цілей політиків.

Ключові слова: гумор, Twitter-дипломатія, соціальні мережі, сарказм, іронія, сатира, політичний дискурс.

Отримано: 22 липня 2024 р.

Отримано після доопрацювання: 29 липня 2024 р.

Затверджено: 03 серпня 2024 р.

Як цитувати: Зінченко А., Кальченко А. (2024). Особливості гумористичних прийомів у дипломатичній інтернет-комунікації (на прикладі ікс-повідомлень

С. Кислиці). *Філологічні трактати*, 16(2).

[https://www.doi.org/10.21272/Ftrk.2024.16\(2\)-23](https://www.doi.org/10.21272/Ftrk.2024.16(2)-23)

Вступ

Зв'язок між гумором та дипломатичною інтернет-комунікацією є актуальним та важливим явищем у сучасному світі. Завдяки поширенню цифрових платформ, особливо соціальних мереж, використання гумору стає важливим засобом у реалізації дипломатичних цілей. Дослідження цієї теми в контексті міжнародних відносин та

інтернет-спілкування відкриває нові горизонти розуміння міжкультурних аспектів політичної та ділової взаємодії.

Сучасні дипломатичні відносини тісно перетинаються з цифровими медіа, а гумор, використаний у мережі, дедалі більше перетворюється на інструмент для підвищення ефективності взаємодії між державами та громадськістю. **Актуальність** дослідження зумовлена інтеграцією політичного дискурсу в інтернет-простір на тлі зростання популярності соціальних мереж. Зокрема, це стосується підтримки дипломатичних відносин через інтеракцію на таких платформах, як *X (Twitter)*, *Instagram*, *Facebook* тощо.

Підвищена увага до цієї теми пояснюється її значенням для сучасних міжнародних відносин та інтернет-комунікації. Зі стрімким розвитком цифрової культури та соціальних мереж політичні дискусії усе частіше відбуваються у соціальних мережах, що дозволяє громадськості спостерігати за ними в реальному часі. При цьому політики активно використовують різні засоби комічного, такі як сарказм, іронія чи сатира, у своїх зверненнях для привернення уваги читачів. **Метою** публікації є дослідження засобів комічного та їх прагматичного впливу в політичному дискурсі на основі аналізу дописів постійного представника України в ООН С. Кислиці у соціальній мережі *X (Twitter)*.

Матеріали та методи дослідження

Матеріалом проведеного дослідження стала наукова література, присвячена вивченню питань гумору, зокрема політичного гумору та гумору в соціальних мережах; аналіз медіаконтенту, включно з платформами, де відбувається спілкування між політиками та представниками різних організацій (*Facebook*, *Twitter*, *YouTube*, сайти новин).

Серед основних методів дослідження було використано: теоретичний аналіз, спрямований на визначення ключових аспектів зазначеної проблеми через вивчення праць різних науковців, а також порівняння існуючих концепцій і визначень; контент-аналіз з метою вивчення змісту публікацій іноземних медіа для ідентифікації засобів комічного та політичного гумору.

Обговорення

Гумор, як важливий аспект людської культури, виконує не лише розважальну функцію, але також є потужним інструментом впливу на соціальні структури та взаємини в суспільстві. Його вивчення в різні історичні періоди демонструє багатогранність цього явища та його значення для аналізу комунікації й взаємодії. У дослідженнях гумору сформувався кілька ключових теоретичних підходів, які пояснюють його природу.

Теорія домінування, вперше сформульована ще в античності й пізніше розвинута Т. Гоббсом (Hobbes, 1651), наголошує на гуморі як способі вираження переваги або зверхності над іншими. Хоча цей підхід довго залишався в центрі уваги філософських студій, його недоліки, зокрема ігнорування соціальних і комунікативних аспектів, викликали критику.

У XVIII столітті теорія невідповідності, запропонована І. Кантом (Kant, 1790) і розвинена А. Шопенгауером (Schopenhauer, 1819), набула домінування. Ця теорія розглядає гумор як реакцію на несподівані контрасти або несумісності, акцентуючи увагу на когнітивних процесах, які супроводжують гумористичне сприйняття. В. Раскін (Raskin, 1985) адаптував цей підхід до аналізу текстів і семантики, що стало значним внеском у розвиток сучасних досліджень.

Теорія полегшення, запропонована Г. Спенсером (Spencer, 1860) і розвинена З. Фройдом (Freud, 1905), розглядає гумор як спосіб зняття психологічної напруги. У цифровому контексті ця теорія отримала нову інтерпретацію, зокрема в дослідженнях, які аналізують соціальні мережі як середовище для релаксації або захисту.

Функціоналістські підходи до гумору, зокрема роботи Е. Дюркгейма (Durkheim, 1893) та Т. Парсонса (Parsons, 1951), наголошували на його ролі у підтриманні соціального порядку. Водночас конфліктні теорії, як-от підхід Г. Шпієра (Spreier, 1975), акцентували увагу на гуморі як інструменті соціальної критики та вираженні конфліктів. Ці теорії стали основою для розуміння гумору як засобу атаки чи захисту в умовах соціального напруження.

Незважаючи на значний теоретичний доробок, дослідники не досягли однаковості у визначенні природи гумору. Наприклад, словник *Merriam-Webster* пропонує кілька дефініцій терміну «*humor*», акцентуючи увагу як на когнітивній здатності сприймати смішне, так і на його комунікативній функції (Merriam-Webster). Д. Сінкропі наголошує на необхідності розмежування таких гумористичних форм, як пародія, іронія та сатира (Sinkropi, 1984). Ця точка зору поглиблена В. Раскіним, який вважає, що термін «гумор» взаємозамінний зі «смішним» через існування близьких за значенням понять, як-от «жарт», «дотепність» і «комічність» (Raskin, 1984; Raskin, 2008).

У сучасному цифровому середовищі гумор розглядається у новому світлі. У соціальних мережах він адаптується до умов відсутності фізичних жестів і інтонацій, які традиційно супроводжували гумористичне сприйняття. Це, своєю чергою, змінює семантичне сприйняття комічного та його функції. Наприклад, дослідження Д. Джонса (Jones, 2016) підкреслюють, що гумор у цифровому просторі одночасно виконує розважальну та прагматичну функції, стаючи засобом впливу на аудиторію.

Таким чином, аналіз історіографії гумору демонструє його еволюцію від класичних філософських підходів до сучасних досліджень, орієнтованих на цифровий контекст. Розуміння цих теоретичних основ є ключовим для подальшого аналізу засобів комічного, особливо в політичному дискурсі соціальних мереж.

Результати дослідження

Принципи гумору в Інтернеті залишаються незмінними, але технології, які ми використовуємо, визначають, як ми його виражаємо. Зокрема, у каламбурах та гештегах використовують літературність нашої комунікації, тоді як короткі відеоролики та графічні меми швидко і ефективно привертають увагу в стрічці соціальних мереж (Halversen, Weeks, 2023; Weitz, 2017). Поняття гумористичної транзакції та цільової аудиторії, хоча й базуються на взаємному жарті, проте зазнають радикальних змін, оскільки кожне висловлювання може швидко вирватися з-під контролю користувача щодо його поширення. Фактори дистанції, ізоляції та анонімності, притаманні відсутності особистого контакту, фактично скасовують соціальні бар'єри, створюючи сприятливі умови для виникнення можливих випадків образ та агресії, а також проявів ненависті до різних соціальних груп і культур (Weitz, 2017).

Окрім того, гумор є потужним політичним інструментом стратегічного впливу влади на політичних опонентів і електорат або ж висловлення протесту стосовно дій опозиції чи міжнародних організацій (Chernobrov, 2021). У спеціалізованій енциклопедії «політичний гумор» визначено як реакцію, іноді надмірну, на велику концентрацію влади в суспільстві (Політична енциклопедія, 2011). Він слугує формою висвітлення агресії та безпечним вивільненням накопиченої агресивності стосовно вищих структур влади. Ця влада породжує інститути, які намагаються нав'язати різні обмеження.

Низка українських дослідників намагалися підійти до типологізації політичного гумору (Yehorova et al., 2023; Денисюк, 2011). Однією із поширених класифікацій є, зокрема, така, що базується на припущенні, що політичний гумор – це «певний тип гумору тісно пов'язаний з конкретними медіаформатами» (Денисюк, 2011). Ці дослідники виокремили основні типи політичного гумору:

1. Критичний гумор – форма політичної сатири, що включає чотири ключові елементи: агресію, ігри, сміх і очікування. Прикладом може бути дебати 2019 року між

Володимиром Зеленським і Петром Порошенком, де до промов була додана сатира та іронія стосовно передвиборчих обіцянок Петра Порошенка.

2. Гумор для всіх і про все – тип гумору, що зазвичай має розважальний характер. У мережі люди не намагаються підвищувати політичну обізнаність, але використовують гумор для насмішок над особливостями політичних діячів, їхнім особистим життям і поведінкою. Загалом цей розважальний контент уникає конфліктних питань. Наприклад, створення гумористичних повідомлень і зображень про экс-президента України Петра Порошенка як шоколадного гетьмана, що базуються на інформації про компанію «Рошен», засновану П. Порошенком.

3. Політичні історії – гумор у політиці, що може включати уявні або вигадані аспекти, які не відповідають реальності. Ця фантазія може спричиняти сміх і допомагати уявити ситуацію в контексті реальних подій. Наприклад, проект «Архіпелаг 95», який створював уявні гумористичні дописи про майбутнє української політики та політичних діячів.

Політичний гумор, як об'єкт лінгвістичного дослідження, тісно пов'язаний із соціальною комунікацією. У контексті типології форм спілкування його можна поділити за двома критеріями: (1) масштабом комунікації та (2) взаємодією з зовнішніми суб'єктами міжгрупової комунікації. Перший тип охоплює масові форми спілкування, тоді як другий орієнтований на комунікацію з зовнішніми учасниками, де можуть брати участь як індивідуальні особи, так і широкі групи в соціальних мережах, таких як *Facebook*, *Telegram*, *X (Twitter)* та інші (Koivukoski, 2022; Yehorova et al., 2022; Yehorova et al., 2023).

При обговоренні політичного гумору в контексті його реалізації через соціальні мережі варто згадати таке явище, як *«Twitter-дипломатія»*. Назва цього явища походить від назви соцмережі до її перейменування в *“X”* після продажу відомому мільярдєру І. Маску. Отже, *Twitter-дипломатія* – це практичне використання платформи *X (Twitter)* для дипломатичної діяльності та спілкування між країнами, міжнародними організаціями, політичними лідерами й представниками урядів. Ця практика дозволяє публічно обговорювати важливі міжнародні питання, анонсувати дипломатичні зустрічі, висловлювати підтримку або ставити питання щодо міжнародних відносин і подій у світі (Храбан, 2021).

X (Twitter) дозволяє обійти певні межі пристойності традиційної дипломатії, що робить спілкування урядовців менш формальним і дає можливість поширювати власні погляди на актуальні питання без необхідності використовувати офіційні дипломатичні канали. Окрім того, *Twitter-дипломатія* «прориває» обмеження традиційної дипломатії, яка ґрунтується на бюрократичному вертикальному підпорядкуванні під час перемовин чи розповсюдження інформації (Golan, Manog & Arceneaux, 2019).

Як приклад *«Twitter-дипломатії»* було досліджено дописи постійного представника України при ООН Сергія Кислиці. Від початку повномасштабного вторгнення в Україну цей дипломат часто використовує різні засоби гумору, говорячи про країну-агресора, або ж використовує для апеляції до неспівмірної реакції партнерів України на воєнні злочини.

19 жовтня 2024 року російський представник при ООН Васілій Небензя виступив із промовою, в якій звинуватив Україну в демонізації Російської Федерації. У своєму твіті-реакції С. Кислиця гостро розкритикував промову В. Небензи, назвавши її «дешевими балачками» (англ. *“claptrap”*). Окрім того, він прирівняв Росію до «нуля» або ж «нічого»: *«Очевидно, що не можна „демонізувати Росію“ ще більше, як не можна помножити нуль. Він залишиться нулем, скільки б разів ви його не помножили. Важливо триматися подалі від нуля: правило полягає в тому, що все, що помножене на 0, дорівнює 0»*. Автор використовує метафору з математики, посилаючись на правило множення на 0, при цьому засотувавши сатиру, що підкреслила насмішкуватий та гнівний настрій допису. Залучення критичного гумору сприяє вираженню

агресивного й зневажливого ставлення С. Кислиці до Росії та її представників у світових політичних структурах.

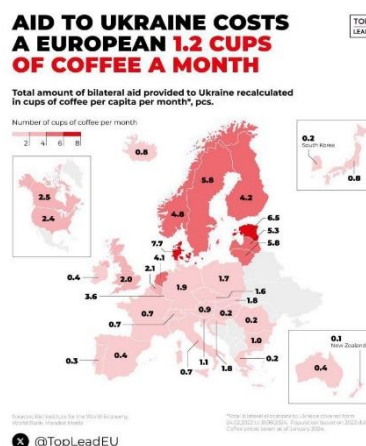

Частою темою публікацій на сторінці постпреда є надання Україні допомоги від партнерів-країн Європейського Союзу. 3 листопада 2024 року пан Кислиця виклав мапу з назвою «Допомога Україні коштує європейцю 1,2 чашки кави в місяці» (див. рис. 1), на якій продемонстровані розрахунки, скільки «чашок кави» витрачає кожна країна на допомогу Україні. В своєму дописі С. Кислиця написав: *“I thank every European who supports Ukraine, and we are looking ☹️ forward for a cup of coffee with those who suffer due to unbearable caffeine cravings to talk about the causes of this war, true suffering, and imminent threat to Europe should we all fail to stop the Russian mafia regime ... Coffee is on us!”* – «Я дякую кожному європейцю, який підтримує Україну, і ми з нетерпінням чекаємо на чашку кави з тими, хто страждає від нестерпної тяги до кофеїну, щоб поговорити про причини цієї війни, справжні страждання та неминучу загрозу для Європи, якщо ми всі не зупинимо російський мафіозний режим... Кава за наш рахунок!».

У повідомленні передусім простежується іронія, зокрема в прикладі *“who suffer due to unbearable caffeine cravings”*. Ця фраза описує країни, які, згідно зі статистикою, не готові поступитися власним комфортом (кавою в даному випадку) на користь посилення збройних сил України. Це порівняння створює враження неправильних цінностей європейців в умовах повномасштабної війни в Європі: щоденній чашці кави, яка є одним із популярних символів буденного комфорту сучасного цивілізованого світу, жителі цих країн надають більшої значущості, ніж стримуванню ворога на східному кордоні Європи.

Далі в пості С. Кислиця пропонує «кофеїнозалежним» країнам обговорити справді важливі, на відміну від кави, речі за «чашкою кави», і наприкінці використовує вираз *“Coffee is on us!”* – «Кава за наш рахунок!». Перехід автора від іронії до відкритого сарказму в сукупності демонструє певну зневагу й висміювання принципів та пріоритетів країн, які повільно й неохоче надають військову допомогу Україні.

Прагматика аналізованого ікс-повідомлення полягає застосуванні гумору як дипломатичного інструменту, який дозволяє сказати про важливе й обуриле, але так, щоб не підвищувати напругу в складних міжнародних відносинах. Залучення іронії та сарказму дозволяє постпреду України дипломатично підкреслити неготовність і надмірне зволікання деяких держав у допомозі Україні без прямого конфлікту чи звинувачень. Окрім того, метафора «кофеїнозалежність» посилює комічний ефект, дозволяючи акцентувати на абсурдності поведінки тих країн, які не бажають жертвувати своїм комфортом заради глобальної безпеки. Уцілому, аналізований пост демонструє стратегічне використання С. Кислицею гумору в політичній взаємодії через тактичне залучення іронії та сарказму.

С. Кислиця у своїх публічних виступах і постах постійно звертається до теми перебування росіян на високих посадах у міжнародних організаціях та Європейському парламенті, які були помічені за прихильністю до злочинної влади РФ. Наприклад, один із постів постпреда України стосується Володимира Воронкова, який обіймає посаду Надзвичайного та Поважного посла при міжнародних організаціях у Відні.

У одному з своїх дописів український політик використовує чимало саркастичних, сатиричних та іронічних елементів, аби підкреслити неприпустимість подібної ситуації, присоромити міжнародні організації за довіру представникам країни-терориста та виявити зневагу до росіян. Наприклад, *“Meet Vladimir Voronkov, a career Russian diplomat with the rank of Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary, former permanent representative of Putin to international organizations in Vienna.”* – «Зустрічайте Володимира Воронкова, кар’єрного російського дипломата в ранзі Надзвичайного і Повноваженого Посла, колишнього постійного представника Путіна при міжнародних організаціях у Відні». Використання слова *“Meet”*, яке зазвичай асоціюється з театральними виступами, є стилістичним прийомом, який акцентує на суперечливості та абсурдності цієї ситуації в сучасних політичних умовах. Сама лексема *“Meet”* натякає на те, що зустріч з таким представником має бути чимось важливим і захоплюючим, але насправді ситуація є сміховинною, абсурдною і негативною через контекст.

Чергування між посадою, на яку його призначили, і його минулою посадою як представника президента РФ у міжнародних організаціях, підкреслює іронічність ситуації. Це порушує звичний порядок у дипломатичних колах, де відповідні представники мають обиратися згідно з демократичними стандартами, а не за вірністю режиму. Написання *“putin”* з маленької літери є актом зневаги до президента країни-агресора, що демонструє не лише іронію, а й відображає невизнання легітимності його влади в міжнародному контексті.

Прагматичний аспект цього твіту полягає в його функції як дипломатичного інструменту, який допомагає висловити критику у спосіб, що не переходить межу прямої конфронтації. Постпред України Кислиця не тільки висміює ситуацію, але й робить це так, щоб привернути увагу до серйозності політичної проблеми – присутності представників Росії на високих дипломатичних посадах, що надає легітимність режиму, який діє агресивно на міжнародній арені. Гумор у цьому контексті використовується як стратегічний інструмент для зменшення напруги, надання критики у менш агресивній формі та привернення уваги до проблеми, що потребує міжнародної уваги та дії.

У наступному абзаці допису йдеться про толерування ООН поглядів В. Воронцова, які не відповідають цінностям цієї організації, закладеним у її Статут: *“He was there when Russia’s war against Ukraine started in 2014, fervently justifying the Kremlin clique’s violations of international law and the UN Charter every day.”* – «Він був там, коли почалася війна Росії проти України в 2014 році, і щодня палко виправдовував порушення кремлівською владою міжнародного права та Статуту ООН». Використана гіпербола підкреслює вкрай лояльне ставлення В. Воронцова до Кремля: фраза *“fervently justifying every day”* наголошує на регулярності та агресивності, «майже фанатичному», захисту Воронцовим порушень Росією міжнародного права, що є перебільшенням задля вираження незаперечної лояльності до російського керівництва. Цей прийом, який реалізує сарказм у пості, лише підкреслює контраст між безумовною підтримкою злочинного режиму В. Воронцова та цінностями, які має відстоювати ООН.

У своїх постах український політик часто глузує з абсурдності рішень ООН по відношенню до РФ та її представників. Наприклад, одне із таких ікс-повідомлень було присвячене нагороді, яку отримав В. Воронцов від РФ одночасно із його призначенням на впливову посаду при ООН: *“For his zealous defense of Russia’s crimes,*

Voronkov was awarded the Order 'For Merit to the Fatherland' on 27 June 2017. Six days prior, on his birthday, 21 June 2017, Voronkov's 'merits' were highly praised by the UN Secretary-General, who appointed him as his Deputy in charge of the UN Office of Counter-Terrorism (!).» – «За ревною захист злочинів Росії 27 червня 2017 року Воронков був нагороджений орденом «За заслуги перед Вітчизною». За шість днів до цього, в день його народження, 21 червня 2017 року, «заслуги» Воронкова були високо оцінені Генеральним секретарем ООН, який призначив його своїм заступником, відповідальним за Управління ООН з боротьби з тероризмом (!).»

У цьому фрагменті допису низка лінгвістичних маркерів демонструє саркастичне ставлення та критику ООН, яка, публічно вшановує особу за «підтримку» міжнародного права, тоді як ця особа є захисником агресивного й нелегітимного режиму, що порушує базові принципи міжнародних відносин і людяності. Наведений фрагмент допису пана Кислиці в соцмережі чітко демонструє ефективність гумористичного (іронії та сарказму) для чинення впливу на міжнародну думку, підкреслення абсурдності та суперечливості дій міжнародних інститутів.

Наступний фрагмент поста пана Кислиці залучає риторичні питання, персоніфікацію та гіперболізацію для посилення комічного ефекту. Наприклад, у фразі *“However, the award that soon followed likely reminded him where his real ‘employment record book’ lies. As seen in personal exchanges with his colleagues Lavrov and Nebenzia (in the photos), it is clear that these ‘reminders’ didn’t leave him feeling alarmed, as, after all, ‘there are no exes.’”* – «Однак нагорода, яка незабаром послідувала за цим, ймовірно, нагадала йому, де лежить його справжня ‘трудова книжка’. Як видно з особистого спілкування з колегами Лавровим і Небензя (на фото), ці ‘нагадування’ не викликали у нього тривоги, оскільки, зрештою, ‘колишніх не буває’».

Залучена персоніфікація *“the award that soon followed”* додає іронічний відтінок: нагорода нагадує Воронкову про його справжнє місце в політичній структурі, зокрема відданість російському режиму. Сарказм проявляється через використання лапок для виразу *“нагадування”*, що показує, що це «нагадування» стосується не стільки моральних зобов’язань, скільки політичної лояльності, яку Воронков отримує через свою підтримку агресивної політики РФ. Фраза *“real employment record book”* є саркастичним натяком на те, що справжній статус Воронкова не вказується в офіційних документах, а скоріше відображає його роль в системі Кремля.

Вираз *“there are no exes”* сприймається як алюзія на вираз про людей, що мають залежність від наркотиків – *“there are no ex-drug addicts”*. В аналізованому контексті вона має на меті підкреслити, неможливість відмовитися від підтримки терористичного режиму, подібно до того, як неможливо позбутися наркозалежності. Це створює глибшу іронічну й саркастичну зв’язність між особистою лояльністю Воронкова до Кремля і його політичними діями.

Уривок ікс-посту також реалізує потрібну авторові прагматику завдяки комічному: *“Moreover, the special affection of the retiree (age-wise) toward his “Mother Moscow” has completely erased any sense of political correctness or caution when “fighter against terrorism” Voronkov decided, together with the government of an aggressor state that almost daily bombs Ukraine’s critical energy infrastructure, to organize in Turkmenistan an expert meeting on..... the protection of critical energy infrastructure from terrorist attacks (!)”* – «Більше того, особлива прихильність пенсіонера (за віком) до «матушки Москви» повністю стерла будь-яке почуття політкоректності чи обережності, коли «борець з тероризмом» Воронков вирішив спільно з урядом держави-агресора, яка ледь не щодня бомбить критичну енергетичну інфраструктуру України, організувати в Туркменістані експертну зустріч з питань..... захисту критичної енергетичної інфраструктури від терористичних атак (!)». У цьому фрагменті тексту ми знову стикаємося з використанням сарказму та іронії. Зокрема, *“Mother Moscow”* – це іронічне посилання на образ величі Росії, який часто створюється самими росіянами. У контексті цього допису С. Кислиця використовує цей вираз для висміювання надмірної віри в таку велич, тим самим підкреслюючи абсурдність ситуації. Апеляція до

Воронкова як до *“fighter against terrorism”* в лапках ставить під сумнів справжність цієї його ролі; використання крапок та знаку оклику в кінці фрази *“to organize in Turkmenistan an expert meeting on..... the protection of critical energy infrastructure from terrorist attacks (!)”* підкреслює іронічність ситуації та викликає здивування й обурення через абсурдність реальних вчинків росіян і тим, що вони поширюють у світовому медіа-просторі.

Остання частина аналізованого допису українського політика базується на алюзії до наркокартелю: *“This is akin to inviting a drug cartel to help design and fund anti-drug trafficking strategies”*, що є іронічним порівнянням, яке ставить під сумнів логіку того, як представник країни-терориста може бути залучений до міжнародних ініціатив, спрямованих на боротьбу з тероризмом і злочинністю. Таким порівнянням С. Кислиця висміює абсурдність ситуації, де діячі, безпосередньо пов'язані з порушенням міжнародних норм, беруть участь у розробці політик, що повинні ці порушення засуджувати. Наступна частина – *“imagine that the cartel had its own head of the anti-drug trafficking office”* – посилює враження саркастичного. Завершальна фраза *“What are they smoking?”* виражає саркастичну впевненість і натяк автора на єдину логічну причину таких рішень – вживання наркотиків, що також підсилює комічний ефект і робить завершення допису з ще більшим акцентом на абсурдності ситуації.

Аналіз повідомлень постійного представника України в ООН С. Кислиці в соціальній мережі X (*Twitter*) дозволив виявити та описати застосування гумору в дипломатичній інтернет-комунікації задля реалізації політичних меседжів. Переважне залучення іронії, сарказму та сатири в текстах сприяє вираженню (гострої) критики та подекуди зверхності щодо міжнародних подій та їх учасників, а також підкреслити абсурдність ситуацій та нелогічність дій представників вищих міжнародних організацій.

Висновки та перспективи

Визначення терміну «гумор» та його класифікація є важливими етапами у дослідженні природи гумору в соціальному контексті. Це питання залишається актуальним, оскільки гумор є одним із способів не лише розваги, але й вивільнення агресії чи вираження невдоволення, часто за допомогою засобів комічного. Одна з причин, чому гумор широко використовується в дипломатії, полягає в його здатності створювати дистанцію між сторонами та пом'якшувати напругу в комунікації. В умовах політичних дискусій між представниками влади або міжнародних організацій часто застосовується критичний гумор, щоб зіронізувати над опонентом, а також задовольнити потребу в розвазі або самовираженні. Сучасні комунікаційні платформи, зокрема соціальні мережі, набули великої популярності як майданчики для дипломатії, серед яких X (*Twitter*) та *Facebook* стали найбільш використовуваними серед політиків і міжнародних організацій. У цьому контексті навіть увійшов в обіг термін *«Twitter дипломатія»*, що описує політичні події, які відбуваються через цю соціальну мережу.

Дослідження було здійснене на матеріалі дописів постійного представника України при ООН, Сергія Кислиці, який активно коментує та критикує політичні події, рішення ООН та інших міжнародних організацій в контексті російсько-української війни. У своїх публікаціях Кислиця часто використовує засоби комічного, такі як сарказм, іронію та сатиру, аби підкреслити своє невдоволення щодо російської риторики та деяких рішень ООН стосовно злочинної війни Росії проти України та представників Росії в світовому політикумі.

Вивчення комічних засобів, їх залучення для творення дипломатії в соціальних мережах є перспективним напрямом, який поєднує аналіз мовних, соціальних та технологічних факторів. Ключовою перспективою лінгвістичного дослідження в цій сфері є аналіз лексичних та семантичних особливостей текстів, які містять політичні коментарі, з метою визначення типових і дієвих засобів комічного, що використовуються для висміювання опонента. Крім того, перспективним напрямом

є вивчення гумору з прагматичної точки зору, що дозволить з'ясувати, як комунікативна мета політиків реалізується через текст у соціальних мережах.

REFERENCES

- Chernobrov, D. (2022). Strategic humour: Public diplomacy and comic framing of foreign policy issues. *The British Journal of Politics and International Relations*, 24(2), 277-296. <https://doi.org/10.1177/13691481211023958>
- Durkheim, E. (1893). *De la division du travail social*. Paris: Alcan.
- Freud, S. (1905). *Der Witz und seine Beziehung zum Unbewußten*. Leipzig: Deuticke.
- Golan, G. J., Manor, I., & Arceneaux, P. (2019). Mediated Public Diplomacy Redefined: Foreign Stakeholder Engagement via Paid, Earned, Shared, and Owned Media. *American Behavioral Scientist*, 63(12), 1665–1683.
- Halversen, A., & Weeks, B. E. (2023). Memeing Politics: Understanding Political Meme Creators, Audiences, and Consequences on Social Media. *Social Media + Society*, 9(4). <https://doi.org/10.1177/20563051231205588>
- Hobbes, T. (1651). *Leviathan*. London: Andrew Crooke.
- Jones, J. (2016). Politics and the digital humanities. *New Media & Society*, 18(4), 657-674.
- Kant, I. (1790). *Kritik der Urteilkraft*. Berlin: Lagarde und Friedrich.
- Koivukoski, J. (2022). Political Humor in the Hybrid Media Environment: Studies on Journalistic Satire and Amusing Advocacy. 10.13140/RG.2.2.27965.33768.
- Merriam-Webster. (n.d.). Dictionary by Merriam-Webster. In Merriam-Webster. Retrieved from <https://www.merriam-webster.com/>
- Parsons, T. (1951). *The Social System*. Glencoe, IL: Free Press.
- Raskin, V. (1985). *Semantic Mechanisms of Humor*. Dordrecht: Reidel.
- Raskin, V. (2008). Primer of humor research. Berlin: De Gruyter, Inc.
- Schopenhauer, A. (1819). *Die Welt als Wille und Vorstellung*. Leipzig: Brockhaus.
- Sinkropi, J. (1984). Humor in context: Varieties and forms. In V. Raskin (Ed.), *Semantic Mechanisms of Humor* (pp. 33-55). Dordrecht: Reidel.
- Speier, H. (1975). Wit and Politics: An Essay on Laughter and Power. *American Journal of Sociology*, 79(6), 1352-1371.
- Spencer, H. (1860). The Physiology of Laughter. *Macmillan's Magazine*, 1, 395-402.
- Weitz, E. (2017). Editorial: Humour and social media. *European Journal of Humour Research*, 4(1). <https://doi.org/10.7592/EJHR2016.4.4.weitz>
- Yehorova, O. I., Prokopenko, A. V., & Martynenko, S. S. (2022). Wordplay in wartime Twitter communication: A case study of Ukrainian politicians' humorous tweets. *Zakarpats'ki Filolohichni Studii*, 24(1), 95-99. <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2022.24.1.18>
- Yehorova, O., Prokopenko, A., & Zinchenko, A. (2023). Towards a typology of humorous wartime tweets: The case of Ukraine 2022. *The European Journal of Humour Research*, 11, 1-26. <https://doi.org/10.7592/EJHR.2023.11.1.746>
- Денисюк, С. Г. (2011). Гумор як політико-комунікативна технологія. *Політологічний вісник*, 57, 260–268.
- Храбан, Т. Є. (2021). Військовий чорний гумор як форма адаптаційних процесів і реагування індивіда на страх смерті (психолінгвістичний аспект). *Вісник університету імені Альфреда Нобеля*, 21(1), 243–250.
- Шаповал, Ю. (Ред.). (2009). *Політична енциклопедія*. Либідь. С. 590.